

ПРОЛОГ

1815 г., десет години преди началото на нашата история...

Четири принципа ръководеха отношенията на Гарет Сейнт Клеър с баща му, позволяващи му да запази доброто си настроение и душевно равновесие.

Първи: да не разговаря с него, освен ако не е крайно наложително.

Втори: всички разговори да бъдат възможно най-кратки.

Трети: в случаите, когато не се изискваше нищо повече от обикновен поздрав, винаги трябваше да присъства и трето лице.

И накрая четвъртият: за да се постигнат гореизброените правила, се налагаше Гарет да се постарее да получи колкото е възможно повече покани от приятелите си, за да прекарва училищните ваканции с тях.

С други думи – да бъде по-далече от дома.

И по-точно от баща си.

Като цяло, смяташе Гарет, когато благоволяваше да се замисли за това, което понастоящем не беше често, тъй като бе усъвършенствал своята тактика, издигайки я до почти научни висоти, тези принципи прекрасно го устройваха.

Явно устройваха и баща му, защото Ричард Сейнт Клеър харесваше по-малкия си син точно толкова, колкото и въпросният син харесваше него. Ето защо

Гарет бе толкова изненадан, когато баща му го повика да се прибере у дома.

По-точно недвусмислено му заповяда: Гарет трябваше незабавно да се яви в „Клеър Хол“.

Всичко това беше изключително дразнещо. Оставаха само два месеца до завършването на обучението му в „Итън“ и животът му в колежа беше вълнуваща смесица от занятия и спортни игри, и разбира се, тайни набези в местния публичен дом, винаги късно през нощта и винаги включващи вино и жени.

Животът на Гарет беше точно такъв, за какъвто си мечтаеше всеки младеж на осемнайсет. И той предполагаше, че ако успее да остане встрани от полезрението на своя родител, и на деветнайсет години животът му щеше да бъде все така блажен. През есента трябваше да постъпи в „Кеймбридж“ заедно с най-близките си приятели, където възнамеряваше да продължи обучението и социалния си живот с не по-малко усърдие.

Гарет огледа преддверието на „Клеър Хол“ и изпусна продължителна въздишка, която би трябвало да изрази раздражението му, но се получи по-скоро нервна. Какво, за бога, искаше от него баронът, както бе свикнал да нарича своя баща? Ричард Сейнт Клеър отдавна бе заявил, че не желае да има нищо общо с по-малкия си син и плаща за обучението му само защото това се очакваше от него.

Което всъщност означаваше, и всички го знаеха, че би изглеждало зле в очите на приятелите и съседите им, ако Гарет не бъде изпратен да учи в уважавано училище.

Когато пътищата на Гарет и баща му се *пресичаха*, баронът обикновено се впускаше в пространни размисления за това какво разочарование бе за него по-малкият му син.

А това на свой ред изпълваше Гарет с желание още повече да разочарова баща си. В крайна сметка очакванията трябва да се оправдаят.

Гарет нетърпеливо потропваше с крак, чувствайки се по-скоро като чужденец в родния си дом, докато чакаше икономът да осведоми барон Сейнт Клеър за неговото пристигане. За изминалите девет години бе прекарал толкова малко време в този дом, че му бе трудно да изпитва някаква привързаност. За него това беше само купчина камъни, принадлежаща на баща му, която накрая щеше да бъде наследена от по-големия му брат Джордж. Нито къщата, нито богатството на Сейнт Клеър щяха да бъдат достойние на Гарет и той разбираше, че се налага сам да си пробива път в живота. Предполагаше, че след като завърши „Кеймбридж“, ще постъпи в армията; единственото друго приемливо поприще беше духовното, а той знаеше, че не бе създаден за *това*.

Гарет имаше малко спомени за майка си, която бе загинала в резултат на нещастен случай, когато той бе на пет години. Но помнеше как тя рошеше косите му и се смееше, че той никога не бил сериозен.

– Какво малко дяволче си ми ти – обичаше да казва тя, а сетне шепнешком добавяше: – Винаги остани такъв. Каквото и да правиш, винаги остани такъв.

И той съвестно бе последвал съвета ѝ. Затова се съмняваше, че Англиканската църква щеше да го приветства в своите редове.

– Господин Гарет.

Гарет вдигна глава, когато чу гласа на иконома. Както обикновено Гилфойл говореше кратко и безстрастно.

– Вашият баща ще ви приеме сега. Той е в кабинета си.

Гарет кимна на въззрастния иконом и закрачи надолу по коридора към кабинета на баща си, най-малко любимото му помещение в къщата. Там баронът четеше своите нравоучения, там му предричаше, че той никога няма да постигне нищо в живота. Там ледено размишляваше на глас, че никога не е трябвало да има

втори син, че Гарет само прахосва семейното богатство и петни името на фамилията.

Не, помисли си младежът, докато чукаше на вратата, това място не бе пълно с щастливи спомени.

– Влез!

Гарет бутна тежката дъбова врата и пристъпи вътре. Баща му седеше зад бюрото и драскаше нещо върху лист хартия. Гарет разсяно си помисли, че родителят му изглежда добре. Всъщност той винаги изглеждала добре. Би било по-лесно, ако се бе превърнал в пълен и червендалест старец, но не, лорд Сейнт Клеър беше здрав и силен мъж, който изглеждала с двайсет години по-млад от своите петдесет години.

Приличаше на мъж, когото юноша като Гарет би трябвало да уважава.

И това правеше болката от отхвърлянето още по-жестока.

Гарет търпеливо чакаше баща му да вдигне глава. Той не го направи и Гарет прочисти гърлото си.

Никаква реакция.

Гарет се прокашля.

Отново нищо.

Гарет стисна зъби. Това беше обичайното поведение на баща му – да го пренебрегва достатъчно дълго, напомняйки му за сетен път, че е само едно нищожество, недостойно за височайшото му внимание.

Гарет се замисли дали да не каже „сър“ или може би „милорд“. Дори за миг се зачуди дали да не изрече „татко“, но накрая просто се облегна небрежно на рамката на вратата и започна да си подсвирква.

Баща му тутакси вдигна глава.

– Престани! – рязко нареди.

Гарет повдигна вежда и спря да подсвирква.

– И се изправи. Мили боже – сприхаво продължи баронът, – колко пъти съм ти казвал, че е невъзпитано да се подсвирква?

Гарет изчака секунда и попита:

– Длъжен ли съм да отговоря на това, или въпросът беше риторичен?

Лицето на баща му доби пурпурен оттенък.

Гарет преглътна. Не биваше да го казва. Знаеше, че преднамерено шеговитият му тон ще вбеси барона, но понякога беше толкова дяволски трудно да си държи устата затворена. Прекарал бе години, опитвайки се да спечели обичта и благоразположението на баща си, но накрая се бе отчаял и отказал.

И ако изпитваше известно удовлетворение от това да направи баща си толкова нещастен, колкото старецът правеше него, така да бъде. Все пак човек трябваше да се наслаждава на удоволствията, когато това бе възможно.

– Изненадан съм, че си тук – отбеляза баронът.

Гарет объркано примигна.

– Ти ме помоли да дойда – отвърна.

И срамната истина беше, че той никога не се бе опълчвал на баща си. Не и в действителност. Дразнеше го, ядосваше и добавяше нотка на безочливост в думите и действията си, ала никога открито не му се бе противопоставял.

Нещастен страхливец, това беше той, горчиво признаваше Гарет пред себе си.

В мечтите си той винаги достойно му отвърщаше. В мечтите си Гарет казваше на баща си точно какво мислеше за него, но в действителността неподчинението му се ограничаваше до подсвиркване и начумерени погледи.

– Да, така е. – Баща му леко се облегна назад на стола. – Както и да е, когато те помоля за нещо, никога не очаквам да изпълниш правилно желанието ми. Ти толкова рядко го правиш.

Гарет не каза нищо.

Баща му стана и отиде до близката масичка, където стоеше гарафата с коняк.

– Предполагам, че се чудиш за какво е всичко това.

Гарет кимна, но баща му не си даде труд да го погледне, затова той добави:

– Да, сър.

Баронът със задоволство отпи от коняка и остави Гарет да чака, докато очевидно се наслаждаваше на кехлибарената течност. Накрая се извърна, огледа сина си със студен преценяващ поглед и рече:

– Най-после открих как да бъдеш полезен на семейство Сейнт Клеър.

Главата на Гарет потрепна от изумление.

– Наистина ли, сър?

Баща му отпи още една глътка и остави чашата на масичката.

– Наистина. – Извърна се към сина си и за пръв път от началото на разговора го погледна право в лицето. – Ще се ожениш.

– Сър? – слиса се Гарет и едва не се задави.

– Това лято – потвърди лорд Сейнт Клеър.

Гарет се вкопчи в облегалката на стола, за да не падне. Та той беше на осемнайсет, за бога! Прекалено млад, за да се ожени. Ами „Кеймбридж“? Нима можеше да учи там като женен мъж? И къде щеше да живее с жена си?

И, милостиви Боже, за *кого* трябваше да се ожени?

– Това е отлична партия – продължи баронът. – Зестрата ще възстанови финансовото ни състояние.

– Финансовото ни състояние, сър? – едва успя да прошепне Гарет.

Лорд Сейнт Клеър изпитателно се втренчи в сина си.

– Задължнели сме до гуша – рязко уточни. – Още една година и ще изгубим всичко, което не е унаследено.

– Но... как?

– „Итън“ е доста скъпо учебно заведение – отрязва баронът.

Но със сигурност не чак толкова, че да разори семейството, отчаяно си помисли младежът. Тази катастрофа не би могла да е *изцяло* по негова вина.

– Независимо че се оказа огромно разочарование – рече баронът, – аз изпълних дълга си. Получи образование, полагащо се на един джентълмен. Имаше кон, дрехи и покрив над главата си. А сега е време да постъпиш като мъж.

– Коя? – едва доловимо прошепна Гарет.

– Ъ?

– Коя? – изрече малко по-високо. За коя трябваше да се ожени?

– Мери Уинтроп – спокойно заяви баща му.

Гарет имаше чувството, че кръвта се отцежда от тялото му.

– Мери...

– Дъщерята на Рутам – поясни баща му.

Сякаш Гарет не го знаеше.

– Но Мери...

– Ще бъде прекрасна съпруга – продължи баронът. – Послушна, а ти можеш да я зарежеш в провинцията, ако искаш да гуляеш из града с глупавите си приятелчета.

– Но татко, Мери...

– Аз вече направих предложението от твое име – прекъсна го баронът. – Всичко е решено. Брачният договор е подписан.

Гарет едва смогна да си поеме въздух. Това не бе истина. Със сигурност не можеше насила да накараш някого да се ожени. Не и в наши дни.

– Рутам иска сватбата да е през юни – додаде баща му. – Аз му казах, че не възразяваме.

– Но... Мери... – задъха се Гарет. – Аз не мога да се ожения за Мери!

Една от рунтавите вежди на барона се повдигна почти до средата на челото му.

– Можеш и ще го направиш.

– Но татко, тя... тя е...

– Малоумна? – довърши баронът вместо него и се изкиска. – Няма да има значение, когато се озове под

теб в леглото. А и няма да е нужно да имаш друга работа с нея. – Пристъпи до сина си, озовавайки се неудобно близо до него. – От теб се иска единствено да се появиш в църквата. Разбра ли?

Гарет остана безмълвен. И неподвижен. Едва успяваше да диша.

Познаваше Мери, откакто се помнеше. Тя беше с една година по-голяма от него, а именията им граничеха едно с друго повече от век. Двамата играеха заедно като деца, но скоро бе станало ясно, че Мери не е съвсем наред с главата. Гарет я бе защитавал винаги, когато си беше у дома; бе разкървявал носа на не един грубиянин, осмелил се да я нарича с обидни имена или опитал да се възползва от добротата и наивността ѝ.

Но не можеше да се *ожени* за нея! Та тя беше като дете. Това би било грях! А дори и да не беше, никога нямаше да го понесе. Как би могла горката изобщо да разбере какво трябва да се случи между един мъж и една жена?

Той никога не би могъл да легне с нея. Никога.

Гарет просто се втрени в баща си, напълно лишен от дар слово. За пръв път в живота му не му хрумваше подходящ отговор, нито някоя дръзка забележка.

Нито една дума не му идваше наум. Просто нямаше думи за подобен момент.

– Виждам, че се разбираме – усмихна се баронът, явно доволен от мълчанието на сина си.

– Не! – избухна Гарет. Единствената сричка едва се откъсна от устата му. – Не! Не мога!

Баща му присви очи.

– Ще бъдеш там, дори да се наложи да те завържа.

– Не! – Гарет имаше чувството, че в гърлото му е заседнала огромна буца, ала някак си успя да го каже. – Татко, Мери е... Ами, тя е дете. Тя никога няма да порасне. И ти го знаеш. Аз не мога да се ожения за нея. Това би било грях.

Баронът тихо се засмя, прекъсвайки напрегнатата тишина, когато бързо се извърна.

– Да не би да се опитваш да ме убедиш, че ти, точно ти от всички хора, изведнъж си станал вярващ?

– Не, но...

– Няма какво да се обсъжда – прекъсна го баща му. – Рутам беше изключително щедър със зестрата. Господ е свидетел, че така и би трябвало, щом като се опитва да се отърве от една идиотка.

– Не говори така за нея – пророни Гарет. Може и да не желаше да се ожени за Мери Уинтроп, но я бе познавал през целия си живот и тя не заслужаваше подобно обидно отношение.

– Това е най-доброто, което някога ще направиш – заяви лорд Сейнт Клеър. – Най-доброто, което някога ще имаш. Рутам беше изключително щедър и аз ще ти отделия прилична издръжка, с която ще можеш да водиш приятен и удобен живот.

– Издръжка – глухо повтори Гарет.

Баща му кратко се изсмя.

– Да не мислиш, че ще ти поверя всичките пари? На теб?

Гарет с усилие преглътна.

– Ами училището? – прошепна.

– Можеш да продължиш да го посещаваш – осведоми го баронът. – Всъщност трябва да благодариш на годеницата си за това. Без брачния договор нямаше да имам пари, за да те изпратя да учиш.

Гарет стоеше там, опитвайки се да успокои дишането си и да подреди мислите си, доколкото бе възможно. Баща му знаеше колко много означава за него да продължи образованието си в „Кеймбридж“. Това беше единственото, за което двамата бяха съгласни: един джентълмен трябваше да получи образование, достойно за джентълмен. Нямаше значение, че Гарет жадуваше едновременно за научния и социалния живот, докато за лорд Сейнт Клеър обучението в университета

беше само нещо, което се изискваше от всеки уважаван член на обществото. Отдавна бе решено, че Гарет ще учи в „Кеймбридж“ и ще получи научна степен.

А сега се оказваше, че лорд Сейнт Клеър е знаел, че няма да може да плати за обучението на по-малкия си син. И кога бе възнамерявал да му го каже? Когато започнеш да си стяга багажа?

– Решено е, Гарет – остро обяви баща му. – Ти трябва да се ожениш. Джордж е наследникът и аз не мога да позволя да опетни нашето родословие. Освен това – добави и стисна устни – никога не бих му причинил подобно нещо.

– Но на мен можеш? – тихо попита младежът. Толкова ли много го ненавиждаше баща му? Толкова ли малко означаваше той за него? Погледна го, взря се в лицето на човека, който му бе причинил толкова нещастие. Никога не бе получил усмивка от барона, нито ободряваща дума. Никога... – Защо? – чу се да изрича и думата прозвуча като жален стон на ранено животно. – Защо? – отново попита.

Баща му не отвърна нищо, просто стоеше там и толкова силно стискаше ръба на бюрото, че кокалчетата му бяха побелели. Гарет не можеше да откъсне очи от ръцете на баща си.

– Аз съм твой син – прошепна, все още неспособен да отмести поглед към лицето на баща си. – Твой син. Как можеш да постъпваш така със собствения си син?

И тогава баща му, който винаги се бе славил с резките си отговори, чийто гняв винаги бе студен като лед, а не изгарящ като пламък, избухна. Вдигна ръце, а гласът му прогърмя в кабинета като демонски рев:

– Господи, нима досега не си го разбрал? Ти не си мой син! Ти никога не си бил мой син! Ти не си нищо друго освен незаконнородено изчадие, някакво краставо кутре, което майка ти е заченала от друг мъж, докато аз отсъствах от дома.

Дълго потисканата ярост се изля като гореща, неу-

държима лава. Помете Гарет, завъртя го, стисна го в огнената си хватка, така че той едва смогваше да диша.

– Не – промълви, отчаяно тръскайки глава. Никога не му бе хрумвало нищо подобно, но не можеше да бъде вярно. Той *приличаше* на баща си. Двамата имаха еднакви носове, нали? А и...

– Аз те храних – процеди баронът с нисък, твърд глас. – Обличах те и те представих в обществото като мой син. Издържах те, а някой друг би те изхвърлил на улицата, и сега е време да ми върнеш дълга.

– Не – повтори Гарет. – Това не може да е вярно. Аз приличам на теб. Аз...

За миг лорд Сейнт Клеър остана мълчалив, после горчиво изрече:

– Нещастно съвпадение, уверявам те.

– Но...

– Можех да се откажа от теб, когато се роди – додаде лорд Сейнт Клеър, – да ви изгоня заедно с майка ти на улицата. Но не го направих. – Скъси разстоянието помежду им и лицето му се озова съвсем близо до това на Гарет. – Аз те признах и ти си законен. Сега си ми длъжник – завърши с тих, гневен глас.

– Не. – Гласът на Гарет най-после придоби увереността, от която щеше да се нуждае до края на дните си. – Не. Няма да го направя.

– Ще се откажа от теб – предупреди го баронът. – Повече няма да видиш дори пукнат грош от мен. Можеш да забравиш мечтите си за „Кеймбридж“...

– Не – повтори Гарет, но гласът му прозвуча различно. Чувстваше се променен. Това беше краят, осъзна. Краят на детството, краят на невинността и началото на...

Само Бог знаеше чие начало беше това.

– Приключих с теб – изсъска баща му... не, не беше неговият баща. – Окончателно приключих.

– Така да бъде – отвърна Гарет.

И си тръгна.